

Armossa kasvaminen

2. Piet. 3:14-18

14. Siksi, rakkaani, kun tätä odotatte, pyrkikää siihen, että teidät havaittaisiin **tahrattomiksi ja nuhteettomiksi** hänen edessä ja **teillä olisi rauha**.

15. Lukekaa **Herramme pitkämielisyys pelastukseksi**, niin kuin myös **rakas veljemme Paavali on hänelle annetun viisauden mukaan teille kirjoittanut**.

16. Näin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän puhuu näistä asioista. Tosin noissa kirjeissä on yhtä ja toista **vaikeatajuistakin**, mitä **tietämättömät ja epävakaut vääriste-**

levät, niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi kadotukseksi.

17. Rakkaani, koska te siis tiedätte tämän jo ennalta, **olkaa varuillanne, ettei jumalattomien eksytys tempaa teitä mukaansa** ettekä lankea pois **omalta lujalta pohjal-tanne**.

18. **Kasvaka** meidän Herramme ja Vapah-tajamme **Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänelle kunnia nyt ja aina iankaikkisuuden päivään! Amen.**

Mitä odotat?

Sinusta kertoo paljon se, mitä sinä elämässäsi odotat. Meillä on toki monenlaisia odotuksia, mutta viimeinen odotuksen kohde on elämämme lopussa. Jokainen syntynyt ihminen tietää lopulta kuolevansa ja pelkää. Yhtä varmasti kuin hän on syntynyt, yhtä varmasti hän kuolee. Siksi valtaosa ihmisistä haluaa torjua kuoleman pois mielestään, vaikkakin turhaan. Odotatko kuolemaa ja sen jälkeen tulevaa tuomiota, josta omatunto piinallisesti meitä muistuttaa? Vai odotatko pääsyä ikuisen kirkkaiden valtakuntaan elämään yhdessä Jeesuksen kanssa.

Jos luonnollinen syntymä johtaa lopulta kuolemaan, uudestisyntyminen Pyhästä Hengestä johtaa yhtä varmasti ikuisen elämään. Uudestisyntyneen kristityn tunto-merkki on se, että hän odottaa Jeesuksen toista tuloa, koska hän on päässyt tuntemaan Jumalan rakkauden Jeesuksen ensimmäisen tulon, Hänen ristinsä ja ylösnousemuksensa tuottaman pelastuksen kautta. Uuden syntymän kautta Herran omaksi päässyt ei siksi odota kuolemaa, vaan sitä että hän saa nähdä Jeesuksen kasvot ajallisen kuoleman hetkellä. Hän tietää, että uudestisyntymisestä jo nyt ajassa alkanut elämä on luonteeltaan iankaikkista. Ikuinen elämä ei ala ruumiin kuolemasta vaan sen eläessä tapahtuneesta uudestisyntymisestä.

Kirjeen päätös

Jeesuksen toista tuloa odottaville Pietari päättää 2. kirjeensä siihen, mistä hän sen aloittikin, kehoitukseen Jeesuksen Kristuksen syvempään tuntemiseen. Se merkitsee Jumalan armon suuruuden ja laajuuden, syvyyden ja korkeuden entistä syvempää omistamista, vastaan ottamista. Ottaessaan kantaa Paavalin kirjoituksiin, hän palaa siihen, ettei mitään pääsyä pelastukseen yhteyteen eikä mitään Jumalan ja Kristuksen tuntemista voi tapahtua muuta kuin Jumalan ilmoitetun sanan kautta.

Uuden taivaan ja uuden maan odotus

Siksi, rakkaani, kun tätä odotatte, pyrkikää siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi hänen edessään ja teillä olisi rauha. (14)

Pietari viittaa sanalla "tätä" edelliseen jakeeseen: *Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (13)*

Uskovina odottaessamme ja suuntautuessamme suuren toivomme täyttymystä kohti pyrimme jo nyt täällä ajassa sopeuttamaan elämämme tuohon tulevaan maailmaan. Opettelemme elämään Kristukselta lahjaksi saamamme vanhurskauden mukaista vaellusta. Se merkitsee päivittäistä puhdistautumista kaikesta saastaisuudesta Jeesuksen veren voimalla ja Herran tahdon kyselemistä arkielämämme kaikissa ratkaisuisissa.

Turvautuminen Golgatan armoon on myös rauhan lähde. Se on rauhaa Jumalan kanssa, mutta myös koettua rauhaa Jumalassa, jossa meidän ei tarvitse pelätä mitään tuomiota Herran palatessa takaisin. Samalla se merkitsee myös rauhan evankeliumin julistamista niin, että myös ihmisten välisiin ristiriitoihin koittaisi rauha ja sopu.

Pietari ja Paavali

Lukekaa Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, niin kuin myös rakas veljemme Paavali on hänelle annetun viisauden mukaan teille kirjoittanut. Näin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän puhuu näistä asioista. Tosin noissa kirjeissä on yhtä ja toista vaikeatajuistakin, mitä tietämättömät ja epävakaaat vääristelevät, niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi kadotukseksen. (15-16)

Pietarin ja Paavalin välinen suhde on mielenkiintoinen sikäli, että molemmat olivat alkaneen kristillisen liikkeen kiistattomia johtohahmoja. He tapasivat toisena muutama otteeseen ja sopivat myös keskinäisestä työnjaosta. Yhdessä he olivat myös ratkomassa kiistaa pakanakristittyjen suhteesta ympärileikkaukseen. (Ap.t. 15) Mutta heidän välilleen syntyi myös Antiokiassa konflikti, jonka Paavali kuvaa seuraavasti:

Sillä hän, joka antoi Pietarille voimaa apostolin tehtävään ympärileikkattujen parissa, antoi minullekin siihen voimaa pakanakansojen parissa. Kun nyt Jaakob, Keefas ja Johannes, joita pidettiin pylväinä, havaitsivat sen armon, joka oli minulle annettu, he ojensivat minulle ja Barnabakselle kätensä yhteisen työn merkiksi: meidän tuli mennä pakanakansojen keskuuteen, heidän taas ympärileikkattujen. Meidän oli vain muistettava köyhiä, ja niin minä olen pyrkinyt tekemäänkin. Mutta kun Keefas tuli Antiokiaan, minä vastustin häntä vasten kasvoja, koska hän oli antanut aiheutta moitteeseen. Sillä ennen kuin Jaakobin luota tuli muutamia miehiä, hän oli aterioinut pakanoiden kanssa. Mutta heidän tultuaan hän vetäytyi syrjään ja pysytteli erossa peläten ympärileikkattuja. Hänen kanssaan lankesivat tekopyhyyteen muutkin juutalaiset, ja heidän tekopyhyytensä tempasi mukaansa jopa Barnabaksen. Mutta kun minä näin, etteivät he kulkeneet suoraan evankeliumin totuuden mukaan, sanoin Keefakselle kaikkien kuullen: "Jos sinä, joka olet juutalainen, elät pakanoiden tavoin etkä juutalaisten, miksi sinä pakotat pakanoita elämään juutalaisten tavoin?" (Gal. 2:8-14)

Nyt Pietari kutsuu apostolitoveriaan Paavalia rakkaaksi veljeksi, vaikka tämä oli julkisesti nuhdellut häntä Antiokiassa. Se osoittaa, että tuosta julkisesta ojentamisesta ei ollut jäänyt mitään kaunaa heidän välilleen. Vaikka molemmat olivat Herran valitseamia apostoleita ja toimivat myös kirjoituksissaan Pyhän Hengen antaman virheettömän ilmoituksen välineinä, he olivat syntisiä ihmisiä, jotka elivät Jumalan armon varassa. He tarvitsivat keskinäistä nuhtelua ja parannuksen tekoa, jolla kaikki säröt heidän suhteissaan korjattiin. Uskovien keskinäiset asiat on mah-

dollista hoitaa niin, että keskinäinen yhteys ei katkea vaan pikemminkin syvenee, kun toimitaan Jumalan mielen mukaisella tavalla.

Jumala sana

Pietari osoittaa tuntevansa Paavalin kirjeet ja osoittaa, että ne kuuluvat samaan joukkoon kuin Vanhan testamentin kirjoitukset eli ne ovat Jumalan ilmoittamaa, Pyhässä Hengessä kirjoitettua sanaa. Pietari ehkä viittaa erityisesti jo tuossa vaiheessa laajalle levinneeseen Roomalaiskirjeeseen. Paavalin kirjeissä oli yhtä ja toista sellaista, jota oli vaikea ymmärtää ja joka voitiin tulkita väärin. Ne, jotka selittivät väärin hänen opetuksensa armosta, saattoivat käyttää sitä syntinsä puolustukseksi (Room 6:1). Oppi kristityn vapaudesta saattoi väärän selityksen johdosta johtaa siivettömyyteen (Gal 5:13). Oppi uskosta voitiin tulkita väärin siten, että kristityn on tarpeetonta tehdä hyviä tekoja (Jaak 2:14-). "Tietämättömät" ja "vakaantumattomat" ovat niitä, jotka ovat vaarassa joutua valheenopettajien eksyttämiksi.

Raamatun kirjoitusten vääristeleminen on ollut Sielunvihollisen päästrategia aivan alusta asti. Jo paratiisissa Saatana halusi tehdä Jumalan sanan epäuskottavaksi sanomalla: "Onko Jumala todellakin sanonut?" Nyt Pietari osoittaa, että Raamatun tahallinen väärintulkinta on äärimmäisen vaarallista niin tekeväille, sillä siten he joutuvat harhaan ja ainoan pelastuksen evankeliumin torjuen he joutuvat lopulta kadotukseen. Raamattu on pyhä kirja, koska se on Jumalan sanaa. Siksi sitä on luettava ja tulkittava pyhällä arkuudella.

Eksymisen vaara

Rakkaani, koska te siis tiedätte tämän jo ennalta, olkaa varuillanne, ettei jumalattomien eksytys tempaa teitä mukaansa ettekä lankea pois omalta lujalta pohjaltanne. (17)

Raamattu varoittaa, että usein eksytykset alkavat Jumalan seurakunnan sisältä. Usein se tapahtuu siten, että Raamattua aletaan tulkitsemaan jollain "uudella ja vapauttavalla" tavalla. Siksi uskovan tulee juurtua syväälle Jumalan sanaan, joka on luja pohja uskonelämälle. Hänen tulee lukea sitä kokonaisuutena. Hänen on oltava tarkka, ettei lauseita irroteta asiayhteyksistään. Irrallisilla Raamatun lauseilla voidaan helposti hämätä sellaista uskova, joka ei lue tarpeeksi Jumalan sanaa.

Uuden elämän saaminen

Kasvaka meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänelle kunnia nyt ja aina iankaikkisuuden päivään! Amen. (18)

Kaikki Uuden testamentin kehotukset kasvamaan on osoitettu vain uskoville kristityille. Uusi testamentti ei ole kiinnostunut ei-kristittyjen elämästä ja käytöksestä muuten kuin kielteisessä merkityksessä. Raamattu ei tule ei-uskovan luo ja kehota häntä parempaan elämään, sillä se olisi koko evankeliumin kieltämistä. Moralismi ei ole kristillisyyttä.

Uskova kristitty on aivan erilainen kuin ei-kristitty. Hän on saanut osakseen "jumalallisen luonnon". Siksi meiltä kysytään, olemmeko eläviä, onko meillä elämä, olemmeko syntyneet uudesti. Uskova kristitty ei ole ihminen, joka on muutoin kuin kuka tahansa muukin, mutta on saanut jotain lisää. Ei, uskova on olemuksellisesti aivan eri-

lainen kuin ei-kristitty. Hänellä on uusi luonto, uusi olemassaolo, uusi elämän laatu, Kristus itse on Pyhässä Hengessä tullut asumaan uskovaan kristittyyn.

Elämä vie kasvuun

Tämän uuden elämän tulee johtaa kasvuun, niin kuin kaikki muutkin elämän muodot. Pieni siemen, jonka sisällä on elämä, vie kasvuun. Missä on elämää, siellä on aina mahdollisuus kasvuun. Kasvun ja mekaanisen elottoman toiminnan lisäämisellä on ero kuin yöllä ja päivällä. Luther on hyvä esimerkki siitä, miten suuri ero on elämässä ennen ja jälkeen uskoon tulon. Ennen hän tavoitteli ansioita ansioiden päälle, mutta hänellä ei ollut todellista elämää. Usko teki hänet tietoiseksi kasvusta ja kehityksestä, joka oli todellista. Ilman elämää ei ole kasvua.

Kasvu on prosessi, tapahtumasarja

Kasvu ei ole mekaanista ja siksi sitä on hyvin vaikea määritellä. Siinä on aina jotain salattua. Sitä ei voi välittömästi tarkastella, vaikka sen läsnäolo onkin ilmeinen. Sitä on katseltava kokonaisuudesta käsin, ei yksittäisistä osista käsin. Sitä ei voi eritellä mekaanisesti. Se ei ole myöskään jonkinlaista luetteloa hyvistä teoista, joista jaettaisiin pisteitä. Emme voi vaikuttaa suoraan kasvuun, ainoastaan välillisesti luomalla sellaiset olosuhteet, joissa kasvu pääsee parhaiten tapahtumaan.

Vähittäinen prosessi

Kasvu on välttämättä myös etenevää ja vähittäistä. Se ei tapahdu koskaan yhtäkkiä. On niitä, jotka väittävät, että pyhitys on kertakaikkinen kokemus, jolla voidaan saavuttaa täydellisyys tai ainakin vapaus lihallisuudesta ja minän vallasta. Raamattu ei kuitenkaan opeta niin, se puhuu lapsista, nuorukaisista ja isistä Kristuksessa.

Vanhurskauttaminen eli armosta uskon kautta Jumalalle kelpaavaksi lukeminen, joka tapahtuu uudestisyntymisen yhteydessä, on kertakaikkinen ja lopullinen tapahtuma. Sen nojalla olemme Jumalan lapsia ja täysin hyväksytyjä heti syntymästä lähtien. Mutta kasvuprosessi on jatkuva. Emme voi hypätä vauvasta aikuisuuteen. Kasvu jatkuu koko kristityn elämän läpi. Sen lopullinen päämäärä on muuttua kirkastetun Jeesuksen Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Ei ole vanhurskauttamista irrallaan pyhityksestä. Jeesus Kristus on sekä meidän vanhurskaudemme että meidän pyhityksemme.

Missä suhteissa voimme kasvaa?

Voimme kasvaa armossa. Se ei ole vain armollisuuden tai Kristuksen armovaikutuksen kasvua, vaikka kyllä niitäkin. Uskovina meidät on viety sisälle Jumalan armovaltakuntaan. Emme ole enää lain alla emmekä Jumalan vihan alla. Olemme armon alla.

Kasvu on sitä, että omistamme yhä enemmän sitä Herran armoa, jonka alle meidät on siirretty Golgatan uhrin kautta. *”Missä synti on tullut suureksi, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi.”* (Room. 5:20) Mitä syvemmin uskova pääsee Jumalaa tuntemaan, sitä kauheampana hän näkee syntisen luontonsa ja sen teot. Mutta kun hän samalla näkee Jeesuksen Golgatalla suorittaman sovitustyön syvyyden, hänen armontuntemisensä syvenee. Armo osoittautuu kymmentuhatta kertaa suuremmaksi kuin syntimme.

Uskovana kristittynä olen Jumalan erityisen suosion, hyvyyden ja laupeuden kohde. Voimme ottaa vastaan ja kokea tätä Jumalan suosiota eri asteissa ja eri määrin. Mitä enemmän vaellamme Kristuksen elämää omistaen ja mitä kuuliaisempia olemme Herran sanalle, sitä enemmän koemme Jumalan suosiota.

Herra odottaa, että Hän saisi vuodattaa meihin yhä lisää armoaan ja hyvyyttään. Sitä mukaan, kun koemme uutta Herran armoa, opimme tuntemaan Häntä yhä syvemmin ja tulemme yhä tietoisimmiksi armosta.

Kasvu Herran tuntemisessa

Herran tuntemisessa kasvu sisältää lisääntyvää totuuden tuntemisesta, tietoa Hänestä ja siitä, mitä Herraa on tehnyt Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna. Ymmärrykseni Jumalan pelastussuunnitelmasta tulee lisääntyä. Se sisältää myös sen, että tajuan syvemmin, millainen hengellinen taistelu maailmassa vallitsee. Alan ymmärtää myös Jumalan toimintaa omassa elämässäni ja historian kulussa. Alan kiinnittää katseeni maailman päätökseen ja Jeesuksen toiseen tulemiseen. Alan ymmärtää jotain Pyhästä Kolminaisuudesta, Jumalan persoonien keskinäisestä dynaamisesta rakkaudesta, joka Kristuksessa ulottuu minuun asti. Käsitykseni pelastuksesta syvenee.

Kysymys ei kuitenkaan ole pelkästä tiedosta vaan myös persoonallisesta, henkilökohtaisesta Herran tuntemisesta. Voimme päästä kasvussamme osalliseksi Herran salatusta tuntemisesta. Voimme nimittäin rakastaa vain sellaista henkilöä, jonka edes jossain määrin tunnemme. Rukousyhteys on siinä avain.

Kasvun tärkeys

Herran tunteminen on ainoa tapa, jolla voimme seistä lujina ja kohdata tämän maailman ristiriidat. Tarvitsemme sitä myös pelastusvarmuutemme vahvistumisen vuoksi. Lapset eivät näe kokonaisuuksia, masentuvat helposti tai ovat yli-innokkaita. Lapset ovat riippuvaisia tunteistaan ja impulsseistaan. Heitä on helppo johtaa harhaan:

... kunnes me kaikki saavutamme ykseyden uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, kypsän miehuuden, Kristuksen täyteen täysi-ikäisyyden mitan. Silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajalehtivat ja ovat kaikkien opintuulten heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa, vaan noudatamme totuutta rakkaudessa ja kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristus. (Ef. 4:13-15)

Miten kasvaa armossa?

Armossa kasvaminen ei ole erityinen elämän muoto, joka sopii vain tietyille ihmisille kuten kokotoimisessa Jumalan valtakunnan työssä oleville. Kun katolisuus väittää, että pappien, munkkien pyhyys on niin suurta, että siitä hyötyvät jopa maallikotkin ja siksi papit eivät saa avioitua, sille ei löydy raamatullista tukea. Armossa kasvaminen kuuluu samalla tavalla jokaiselle uskovalle kristitylle. Me emme elä kasvaaksemme tai pyhittyäksemme, vaan koska me elämme, niin me kasvamme.

On tiettyjä lainalaisuuksia, jotka hallitsevat kasvua. Me emme itse voi saada itseämme kasvamaan. Kasvua tulee lähestyä epäsuorasti. Voimme järjestää olosuhteet, joissa kasvun edellytykset ja ehdot pääsevät toteutumaan. Niitä ovat Raamatun lukeminen, elämän sanan halajaminen, rukouselämä, seurakunnan yhteiseen jumalanpalvelukseen kokoontuminen, ehtoolliseen osallistuminen, mietiskely Jumalan

sanan ääressä, hyödyllisten kirjojen lukeminen kuten uskovien elämäkerrat ja herätysten historia.

Kasvu edellyttää myös rikkaruohojen kitkemistä. Sitä varten pitää välttää vahingollisia lehtiä, kirjoja, TV ohjelmia, internetin pimeitä alueita, vääriä huveja. Toisaalta kasvua edistää hengellinen liikunta ja harjoitus kuten työ Herran hyväksi, evankeliumin julistus, todistaminen. Toisaalta siihen tarvitaan lepoa Jeesuksen lahjavanhurskauden varassa ja turvautumista lupauksiin siitä, että kaikki Jumalan lasten elämässä vaikuttaa parhaaksemme. Edelleen tarvitaan itsekuria ja suostumista Herran sanan tutkittavaksi.

Miten tiedämme kasvavamme?

Paavali kehottaa meitä tutkimaan itseämme: *Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Koetelkaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, ettekö tunne, että Jeesus Kristus on teissä?* (2. Kor. 13:5) Väärällä itsetutkistelulla voimme joutua itsesäälin ja itseemme tuijottamisen suohon, mutta jos lähdemme liikkeelle siitä, että olemme Kristuksessa vanhurskautettuja, emme joudu epätoivoon vaan alamme etsiä uutta armoa Herralta.

Silmämme on suunnattava Jumalan kunniaan eikä itseemme. Kasvumme ei ole meitä itseämme vaan Herraa varten. Sen tavoite on, että voisimme olla Herralle suuremmaksi hyödyksi. Tavoite ei siis ole se, että me tulisimme pyhiksi, vaan koska Herra on pyhä, mekin pyhittyisimme ja heijastaisimme Hänen pyhyyttään ja kirkastaisimme Häntä. Siksi tulee katsoa Herraan. Terve ihminen eräässä merkityksessä unohtaa olevansa terve. Vastaavasti pyhittynyt unohtaa itsensä ja suuntaa mielensä Pyhittäjään.

Kun itsetutkistelussa löydämme sitä, mikä tuomitsee meidät, riennämme Herran luokse. Hänessä meillä on vanhurskaus ja saamme siksi omistaa uuden armon ja puhdistuksen Herralta. Jeesuksen ristin luona Hänen pyhä verensä puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

Väärä tapa kasvumme arvioimisessa on lähteä vertaamaan itseään toisiin ihmisiin, jotka ovat meitä huonommin edistyneet. Kasvua ei myöskään saa mitata toiminnalla. Usein lapsi saattaa olla aktiivisempi kuin aikuinen. Oikea tapa on verrata itseään Jumalan sanaan, Jeesukseen Kristukseen.

Käytännössä voimme suorittaa sekä myönteisiä että kielteisiä testejä. Kielteisesti voimme miettiä, mikä on luonteenomaista lapselle. Häneltä puuttuu arvostelukykyä, usein uuden viehätysvoima vetoaa häneen. Hän on epävakaa, tunteiden heiteltävissä. Hän haluaa esiintyä. Hän pitää sellaisesta, mikä on mukavaa, suurista kokemuksista, mutta inhoaa mietiskelyä. Hän on kiinnostuneempi opettajasta kuin siitä, mitä opetetaan. Häntä kiehtoo ryhmähenki, tunnustuskuppikuntaisuus. Hän on kiinnostunut enemmän toiminnasta kuin suhteesta Herraan, enemmän lahjoista kuin lahjojen Antajasta.

Myönteisesti aikuiselle on luonteenomaista kasvava tietoisuus syntisyydestä ja arvottomuudesta Herran kirkkauden edessä. Hän on enemmän kiinnostunut vapautumaan synnistä, siis synnin juuresta kuin synneistä, tietyistä syntiteoista tai tottumuksista. Hänessä kasvaa taju armon suunnattomasta suuruudesta. Hän alkaa ymmär-

tää hengellisen taistelun luonne, hän ei hämmästy tämän maailman pahuutta ja syntiä. Hän murehtii maailman tilaa ilman Kristusta, hänellä on hätä hukkuvista sieluista. Hän suuntautuu Persoonaan ja kysyy, rakastanko todella Jeesusta.

Armon meri

Herrassa on ympärillämme ja meissä suuri armon meri. Kun siihen on heitetty syntimme, niin meren rannalla lukee: "Kalastus kielletty!" Armo peittää koko syntisyytemme täydellisesti. Saamme vaeltaa Jumalan lempeiden ja suosiollisten kasvojen paisteessa. Siksi meitä kutsutaan kasvamaan Herran tuntemisessa ja armon omistamisessa. Mitä suurempi astia, jolla armoa ammennat, sitä suuremman armon pääset maistamaan. Avaa siis koko sydämesi Herran hyvyydelle. Hän rakastaa sinua, Hän antoi itsensä sinun hyväksesi Golgatan ristille. Hän haluaa sinut oman valtakuntansa kirkkauteen ylistämään Isän rakkautta. Herralle kuuluu ylistys ja kunnia! Armassa kasvaminen on kokonaan Herran työn varassa elämistä ja siksi kaikesta saa kunnian ja ylistyksen yksin Herra Jeesus Kristus. Kun Hän saa kunnia Isä Jumala saa myös kunnian ja kirkkauden.

Hänelle kunnia nyt ja aina iankaikkisuuden päivään! Amen. (18)

Esimerkki syvälle Herran tuntemiseen kasvaneesta kiinalaisesta rouvasta

Hiljattain kotikirkkojen edesmenneen pastori Paulin (peitenimi) puoliso pääsi Herran luo kirkkauteen. Olin aiemmin kuullut hänen olevan sairaalassa vakavassa tilassa ja rukoilimme yhdessä hänen puolestaan. Mutta sain myöhemmin kuulla, että Herra vastasi pyyntöihimme yli odotusten rouvan viimeisten päivien aikana. Vaikka hän taisteli sairautensa kanssa, loppuun asti hän vietti aikansa potilashuoneessa rukoillen kaikkien seurakuntien puolesta. Häntä katsomaan tulleita hän kehotti jatkuvasti: "Kaikki se vuoreltakin näyttävä, jonka varaan katsoimme voivamme luottaa, romahtaa. Vain Herra yksin on muuttumaton. Eläkää Häneen turvaten!" Häntä ympäröivä perhe ällistyi, kun hän lähti taivaaseen, kuin olisi sanonut: "Menen tästä nyt matkalle julistamaan sanaa." Hän oli järjestänyt kaikki kuoleman jälkeiset asiansa ikään kuin olisi ollut jonkun toisen asioista kysymys. Sitä seuraavat ihmettelivät, miten täysin hän oli vapaa omasta kuolemastaan. He näkivät siinä uudelleen Kristuksen voiman vaikutuksen. Herran elämä on ihmeellinen Hänen omissaan.

Rouva syntyi läänityksen alaisessa maakylässä. Koska hän oli tyttö, hänelle ei annettu mahdollisuutta käydä kouluja eikä hän siksi osannut lukea. Siitä huolimatta myöhemmin häneltä uskon veljet ja sisaret kyselivät usein, minkä teologisen seminaarin hän oli suorittanut. Hänen miehensä Paul kunnioitti häntä suuresti ja kertoi: "Vaimoni kävi kotiseminaarin. Hän rakasti Jumalan sanaa ja ylsi sellaiseen hengelliseen syvyyteen, johon en läheskään ylety. Hänestä kasvoi astia Herran käyttöön." Kuinka paljon Jumalan on täytynytään häntä rakastaa ja arvostaa häntä, koska hän kehotti ja rohkaisi muita sanomalla: "Minä haluan omistaa koko rakkauteni Jeesukselle, koko sydämeni rakkauden, elän rakastaen Herraa."

Hänen miehensä pastori Paul joutui uskonsa vuoksi neljästi vangituksi ja vietti yhteensä 18 vuotta vankileireillä. Kun hänet ensimmäistä kertaa vangittiin, rouvalla oli viisivuotias tytär ja vastasyntynyt tyttövauva. Hän jäi yksin lastensa kanssa kaukaiselle seudulle, jolla ei asunut hänen sukulaisiaan eikä tuttaviaan. Miten hän ilman erityistaitoja ja yhteyksiä selvisi lasten kasvattamisesta? Hän rukoili hartaasti Herraa ja vaelsi luottaen vastaukseen: "Minä olen sinun kanssasi." Hän kävi pesemässä ih-

misten pyykkejä ja ompeli lastensa elättämiseksi. Mutta se oli raskasta työtä aikana, jolloin ei vielä ollut pesukoneita. Noihin aikoihin hänen kotipaikkakunnalla asunut pikkuveljensä, joka oli edennyt tuomariksi, alkoi painostaa häntä ottamaan eron miehestään vapautuakseen asemastaan ”vastavallankumouksellisen” perheen jäsenenä ja näin hänen lapsensakin pääsisivät elämään paremmin. Mutta rouva torjui sen jyrkästi sanoen: ”Kuljen yhdessä mieheni kanssa Herran tietä hän vankilan sisällä ja minä sen ulkopuolella.”

Tällä todistuksella oli kuitenkin jatko. Paljon myöhemmin, kun pikkuveli oli jo päässyt tuomioistuimen johtajaksi, hänen poikansa sotkeutui pimeyden teille ja sortui toistuvasti rikoksiin. Mikään ei auttanut häneen. Hän lähti pois kotoaan ja kaikkialla minne hän saapui, aiheutti ongelmia. Eräänä päivänä hän yllättäen ilmaantui pastori Paulin kotiin ja jäi sinne majoittumaan. Heidän asuntonsa oli mitättömän ahdas, niin että hädin tuskin Paul, hänen vaimonsa ja kolme lastaan siihen mahtuivat. Sinne vaimon veljenpoika tunkeutui pitkäksi aikaa ja valloitti takahuoneen vuoteen ja jäi sille pitkäksi aikaa makailemaan tekemättä mitään. Hänen korviinsa kantautui Paulin perheen normaali keskustelu ja elämä. Sitten eräänä päivänä hän yhtäkkiä tuli sängystä ylös ja julisti sanat: ”Nyt minä uskon Kristukseen!” Kun hän oli kuunnellut rouvan ja perheen normaalia päivittäistä keskustelua, haavoittuneen nuorukaisen sydän oli kääntynyt Herran puoleen ja hän oli syntynyt uudesti. Hän palasi heti kotiinsa, pyysi vanhemmiltaan anteeksi ja kertoi, miten hän oli saanut kohdata Kristuksen. Sitten hän omistautui Herran työlle ja hänestä tuli evankelista. Nähdessään poikansa hämmästyttävän muutoksen, vanhemmat totesivat: ”Tämä Jumala on todellinen.” Molemmat tulivat uskoon. Isä antautui myös Herran työlle, erosi tuomioistuimen johtajan virastaan ja aloitti uuden kotiseurakunnan. Hän sai johtaa monia Herran luo. Kaikki tämä oli Herran omaa työtä.

Kun pastori Paul viimeisen kerran pääsi vapaaksi vankilasta ja saapui kotiinsa, hänen jo nuorukaiseksi varttunut poikansa luuli häntä kerjäläiseksi ja sanoi: ”Setä, sinunkin pitää uskoa Jeesukseen!” Sen kuullessaan pastori alkoi liikutuksesta itkemään tajutessaan, että hänen lapsensakin haluavan seurata Jeesusta ja olivat kasvaneet uskossa. Nyt tämä poikakin on pastori ja hänen poikansa Paulin lapsenlapsi, jota Paulin vaimo hellästi hoiti, toimii myös nuorisopastorina.

Paulin vaimon tälle pojalleen jättämä viimeinen sana kuului: ”Isäsi ja minä vaelsimme Herran tietä. Sillä oli todellakin vaikeuksia. Sitä ei ollut helppo kulkea, kun ohdakkeiden piikit pistivät. Mutta kulje sinäkin tämä tieloppuun asti. Juuri tällä tiellä kannattaa kulkea!”

Entä sinä?

Tunnetko sinä jo sen Herran, joka voi antaa sinulle täällä ajassa vaikean mutta siunatun elämän seurassaan ja ikuisen kirkkauden luonaan uudessa taivaassa ja uudessa maassa? Ellet, Herra kutsuu sinua tänään luokseen. Tänään on pelastuksen päivä, tänään saat tulla Hänen luokseen, jos kuulet Hänen kutsunsa. Hän on kuollut sinun syntiesi sovituksesi ja noussut kuolleista, että sinä saisit ikuisen kirkkauden. Käy siksi Hänen eteensä, tunnusta kaikki syntisi, pyydä armoa ja sitä, että Hän itse tulisi sinun elämäsi Pyhässä Hengessä.

Jos olet jo Herran oma, sinua kutsutaan tänään kasvamaan Hänen tuntemisessaan ja Hänen armossaan. Niin sinun elämäsi voikantaa entistä syvempää rakkauden he-
delmää Jumalan kunniaksi.